

Verslaggeving over de hongerstakingen 2003 - 2008 door de krant **De Morgen**

over de hongerstakingen waar Pol Van Camp aan meedeed tussen 2003 en 2008

Sympathisant in hongerstaking met Afghaanse asielzoekers

Pol Van Camp: 'Ik ga mee door tot het einde' Gepubliceerd op 12 augustus 2003,

Eigen berichtgeving
Sue Somers

Uit protest tegen de houding van de Belgische regering en uit solidariteit met de Afghaanse asielzoekers in de kerk in Elsene is Pol Van Camp, een gepensioneerd uit Leuven, gisteren ook in hongerstaking gegaan. "Het is mijn intentie om mee door te gaan tot het einde. En ja, ik heb er zelfs mijn eigen gezondheid voor over." Andere sympathisanten overwegen het voorbeeld van Van Camp te volgen. Veel argumenten had de 62-jarige Pol Van Camp niet nodig om in hongerstaking te gaan. Al sinds dag één wordt hij geconfronteerd met de situatie van de hongerstakingende Afghanen in de Heilig Kruiskerk in Elsene. "Ik zag het op tv en dacht: daar moet ik naartoe. Ik ben elke dag blijven komen vanuit Leuven om hen te steunen en hen te ontlasten waar het kon. Ik heb me aangesloten bij het buurtcomité, ik heb de was voor de Afghanen gedaan, ben met hun kinderen bezig geweest. Maar hoe meer ik langskwam, hoe sterker het besef werd dat ik nog meer kon doen."

Toen Van Camp begon te merken dat de motivatie van sommige hongerstakers niet meer honderd procent was, besloot hij een versnelling hoger te gaan in zijn engagement. "Bovendien blijft de regering maar tussenpersonen sturen die niet eens met een deftig voorstel op de proppen te komen. Dat kan toch zo niet langer blijven duren? Ik hoop dat de situatie door mijn bijdrage wat sneller in de goede richting evolueert."

Met hongerstakingen heeft hij zelf geen ervaring, beweert Van Camp. Hij heeft zelfs nog nooit gedieet. "Ik heb me daarom maar eerst bij mijn huisdokter bevraagd. Die zei me dat hongerstakingen geen kwaad kon, toch zeker niet voor een paar dagen." Maar Van Camp weet dat hij er op den duur zijn gezondheid mee ondermijnt. "Dat heb ik er voor over", zegt hij ferm. "Ik weet dat dat hoge woorden zijn maar het is mijn intentie om mee door te gaan tot het einde."

Dat einde lijkt echter nog niet onmiddellijk in zicht. In een reactie op de tientallen kettingbrieven die minister van Binnenlandse Zaken Patrick Dewael (VLD) de laatste dagen in zijn mailbox ontving en waarin burgers hun ongenoegen uiten over het feit dat Dewael blijft weigeren in te gaan op de eis van regularisering, stelt de minister dat een hongerstaking een chantagemiddel is en blijft. "Het verlamt de werking van de samenleving en is onaanvaardbaar in een democratische rechtsstaat", zo stelt Dewael in een schriftelijke reactie op de kettingsbrieven. "Trouwens, de VN-vluchtelingenorganisatie UNHCR noemt het Belgische standpunt zeer redelijk en genereus."

"Het is maar wat je redelijk noemt", zegt hongerstaker Van Camp schamper. "Toen ik deze morgen op de website van de overheid surfte, zag ik dat Buitenlandse Zaken nog altijd afraadt naar Afghanistan te reizen. Dewael heeft de hongerstakers dan wel een halfjaar uitstel gegeven, maar wie verzekert dat de toestand binnen zes maanden wél veilig genoeg zal zijn om vluchtelingen terug te sturen?"

In een reactie op de kettingbrieven belooft Dewael dat hij begin 2004 de humanitaire toestand en de veiligheid in Afghanistan opnieuw zal bestuderen en daarover met zijn Europese collega's zal overleggen. "Op dat ogenblik neem ik opnieuw een beslissing inzake de verblijfsmogelijkheden van de Afghanen", aldus Dewael. Maar daar hebben de schrijvers van de kettingbrief geen oren naar. "De eis van de Afgaanse vluchtelingen naar onmiddellijke regularisatie is verantwoord en menselijk. Bij deze vragen wij dan ook aan die eis tegemoet te komen."

Over de bemiddelingspoging van de nieuwe tussenpersoon Pierre-Yves Monette wilde Dewael gisteren dan weer niet reageren. Na de gesprekken van zondag en gisterenmiddag tussen Monette en de Afgaanse hongerstakers in de kerk wacht Dewael het verslag van die ontmoetingen af. Pas daarna wil hij reageren.

Het buurtcomité van Elsene dat zich over de hongerstakers in de Heilig Kruiskerk ontfermt, sluit intussen niet uit dat nog meer sympathisanten het voorbeeld van Van Camp zullen volgen. "De oorverdovende stilte van de overheid wakkert bij velen de strijdlust aan. Dat de hongerstakers daarin zouden worden gesterkt door opruiende taal van hun advocate, is absolute onzin", zegt Jean-Marie Lison van het buurtcomité. "De hongerstakers kunnen perfect voor zichzelf beslissen wat ze doen en hoever ze daarin gaan. Maar het belangrijkste is dat ze na vandaag weer zijn beginnen lachen. Ze voelen dat er hoop is."

Dewael: 'Hongerstaking is en blijft chantagemiddel en is onaanvaardbaar in democratische rechtsstaat'

Vlaming voegt zich bij hongerstakers in Elsene

Gepensioneerde Pol Van Camp (64): 'Dat een Belg meedoet kan de publieke opinie wakkerschudden'

Gepubliceerd op 9 maart 2006, De Morgen

'Ik kom hier niet voor mijn plezier zitten'

De 70 hongerstakers in de Sint-Bonifaciuskerk in Elsene tellen sinds gisteren ook een Vlaming in hun midden. Volbloedactivist **Pol Van Camp** laat zijn vrouw dit weekend alleen op vakantie vertrekken en wil 'tot het einde' meehongeren. Van Camp, die enkele jaren geleden ook al aan de hongerstaking van de Afghanen deelnam, is niet aan zijn proefstuk toe. 'Natuurlijk heeft een hongerstaking effect, en natuurlijk mag Dewael dat niet luidop zeggen.'

'Eigenlijk ben ik tegen hongerstakingen', zucht Pol Van Camp (64). "Kijk maar hoe de mensen die al zeventien dagen hongerstaken aftakelen. Maar soms heb je geen keuze. De bezetters proberen al vier maanden op alle mogelijke manieren een oplossing te vinden, zonder succes. Of ik denk dat dit effect zal hebben? Natuurlijk, ik ga hier niet voor mijn plezier zitten. Eigenlijk zouden we zondag

op vakantie vertrekken, mijn vrouw gaat nu alleen. Dat er nu ook een Belg meedoet kan de publieke opinie hopelijk wakkerschudden."

In de Sint-Bonifaciuskerk in Elsene is momenteel een zeventigtal mensen van 22, vaak Afrikaanse, nationaliteiten in hongerstaking. In de meeste gevallen gaat het om personen die al langer dan drie jaar in ons land verblijven. De actie in de kerk in hartje Matonge startte vier maanden geleden als een bezetting. Ruim twee weken geleden besloten circa vijftien bezetters tot een hongerstaking, vorig weekend kwamen er daar nog eens ruim vijftig bij.

Voor Pol Van Camp, ex-verzekeringsbediende en ex-vakbondsafgevaardigde met pensioen, is het niet de eerste hongerstaking. Een goede twee jaar geleden nam hij ook al deel aan de actie van de Afghanen in de Elsense Heilig Kruiskerk. Lang hoefde hij toen niet te hongeren: vier dagen nadat Van Camp zich bij de groep gevoegd had, kwam er een akkoord met het kabinet-Dewael uit de bus. "Ook nu is dat weer perfect mogelijk", weet Van Camp. "Alleen zal Dewael natuurlijk nooit toegeven dat de hongerstaking effect heeft gehad en zal hij blijven stellen dat hij niet voor chantage zwicht. Politiek kan hij niet anders." Met chantage heeft de vraag van de bezetters helemaal niets te zien vindt Van Camp. "Deze mensen wilden helemaal niet hongerstaking. Maar wat doe je als er na maanden geen schot in de zaak komt?" Van Camp wil naar eigen zeggen 'tot het einde' meedoen aan de actie. "Wie mij kent weet dat ik hier niet uitstap."

Wie Van Camp kent weet ook dat de man zijn leven lang al activist op vele fronten was. "Mensen helpen zit in mijn genen", zegt de hongerstaker. "Dat is al begonnen op een jaar of tien toen ik nog in de KAJ zat. Later heb ik konvooien naar het Polen van Jaruzelski mee helpen organiseren en ben ik ook naar Roemenië getrokken. Onlangs ben ik nog als waarnemer in Palestina geweest." Voor het ACV was Van Camp dan weer jarenlang délégué. "Ik heb niet de pretentie dat ik veel kan veranderen, maar als ik denk dat ik kan helpen doe ik dat gewoon."

De kerkbezetters zijn alvast erg opgetogen met hun nieuwe deelnemer. "Monsieur Poel? On le trouve génie, vraiment génie", vertelt een Afrikaanse woordvoerder van de groep. Van Camp zelf hoopt vooral dat er snel een oplossing uit de bus komt. "Het is hier maar koud, weet u."

Recordaantal hongerstakers in België

Brussel | In Leuven zijn gisteren 21 sans-papiers in hongerstaking gegaan. Het totale aantal hongerstakers in ons land komt daarmee op 170 te staan, een recordaantal sinds de regularisatieacties vorig jaar begonnen. 'De wanhoop slaat langzaam toe', zegt Leuvens woordvoerder Pol Van Camp.

10 JULI 2006 - LEUVEN

De Leuvense hongerstakers verblijven in het Sint-Michielscentrum naast de gelijknamige kerk in de Naamsestraat. Ze komen vooral uit Nepal, Tibet en Bhutan. De groep telt acht vrouwen en dertien mannen.

Woordvoerder van de actie Pol Van Camp wijst erop dat de actievoerders geen andere uitweg meer zien. "We hebben een hele reeks nationale acties gehad, vakbonden, actiegroepen en bekende Belgen hebben hun steun uitgesproken voor regularisatie, maar er gebeurt politiek niets. Dus kiezen deze mensen voor een hongerstaking. In de eerste plaats handelen ze voor hun eigen dossier, maar

ze willen ook druk zetten op de stemming van woensdag in de kamer." Overmorgen wordt daar normaal gezien de herziene asielwet van minister van Binnenlandse Zaken Patrick Dewael (VLD) goedgekeurd.

UDEP, de unie van mensen zonder papieren, maakte woensdag nog bekend dat het aantal hongerstakers in ons land ondertussen al tot 150 is gestegen. Met de twintig Leuvense actievoerders erbij komt de teller op 170 te staan. "Sinds het begin van de acties in de Sint-Bonifaciuskerk waren er nog nooit zoveel hongerstakers", weet woordvoerder Ali Guissé, die benadrukt dat UDEP op geen enkele manier oproept tot hongerstaking.

Volgens Guissé is het niet de wanhoop maar net de hooggespannen verwachtingen die actievoerders naar een hongerstaking doen grijpen. "Sans-papiers voelen dat er vandaag veel meer aandacht is voor hun situatie, dat er meer mensen voor een regularisatie zijn. In de ogen van nogal wat actievoerders levert een hongerstaking nog altijd het meeste op." UDEP geeft de hoop op een grootscheepse regularisatie niet op. "Zelfs Sarkozy heeft vorige week onder druk van de straat besloten om duizenden gezinnen te regulariseren. Dat kan ook in België."

Terwijl het aantal hongerstakers groeit, lieten de Belgische bisschoppen vorige week weten dat kerken geen geschikte plaats zijn voor hongerstakingen. De extreem rechtse organisatie Voorpost kondigde zondag zelf twee kerbezettingen aan in de Antwerpse Onze-Lieve-Vrouwekathedraal en in de Gentse Sint-Livinuskerk. De organisatie wil daarmee protesteren tegen de overlast die de kerkbezettingen volgens haar veroorzaken. In een communiqué feliciteert Voorpost ook de Anderlechtse burgemeester Jacques Simonet (MR). Die liet vorige week een bezette kerk hardhandig ontruimen, tegen de wil van de lokale pastoor. (KrH)

Hongerstakers ULB zetten actie stop

Gepubliceerd op 24 september 2008, De Morgen

Brussel | De hongerstakers in de ULB hebben hun hongerstaking na 73 dagen voorlopig opgeschort. Ze krijgen van de Dienst Vreemdelingenzaken een tijdelijke verblijfsvergunning.

De andere hongerstaking, in het Amerikaans-Latijns Huis, wordt wél voortgezet.

Dat heeft Pol Van Camp, de woordvoerder van de hongerstakers van het Amerikaans-Latijns Huis, laten weten. Die groep hongerstakers zag het voorstel van de Dienst Vreemdelingenzaken niet zitten. Dat bestond uit een oranje kaart, die de eigenaar de toelating geeft om drie maanden in België te verblijven.

"Door zo'n regeling voor te stellen, spuwt de minister in het gezicht van de hongerstakers. Zij zijn nog in staat om voor hun rechtvaardige eis verder te vechten met de inzet van hun leven, maar hoe lang nog?", aldus Van Camp.

De tijdelijke verblijfsvergunning geeft de ULB-hongerstakers de kans om te recupereren van hun actie. De lichamelijke tol die ze betalen, is immers groot. De ex-hongerstakers overleven voorlopig op soep en zelfs dat is voor sommige moeilijk om binnen te krijgen. "Ons lichaam weigert voedsel", aldus een van de actievoerders. De groep hoopt wel nog op een permanente verblijfsvergunning.

In het Amerikaans-Latijns Huis hebben ze begrip voor de beslissing van de ULB maar blijven ze collectief voortdoen. "We willen op dit ogenblik ons groot respect uitspreken voor de besliss

ing van de actievoerders in het ULB-gebouw, omdat we weten in welke omstandigheden ze die hebben genomen. We hebben enorme waardering voor hen en voor de strijd die ze hebben gestreden", aldus Van Camp. De actie loopt momenteel 78 dagen.

Toestand hongerstakers zorgwekkend

Gepubliceerd op 17 augustus 2006, De Morgen

De toestand van een van de negen Leuvense sans-papiers, die nu al 39 dagen in hongerstaking zijn, wordt zorgwekkend genoemd. Vijf hongerstakers tekenden ondertussen ook een wilsbeschikking waarin ze verklaren bij wilsonbekwaamheid geen voedsel te willen aanvaarden.

De begeleidende artsenploeg schreef gisteren een brief aan minister Dewael waarin gewaarschuwd wordt voor de ernst van de situatie. "Niet alleen is er toenemend gevaar voor overlijden op korte termijn, tevens verhoogt het risico op onherstelbare cognitieve en fysieke sequelen met elke dag dat hun actie verder wordt gezet." Eén persoon werd volgens de actievoerders met leveerproblemen opgenomen in het ziekenhuis, maar blijft wel in hongerstaking.

De Leuvense hongerstakers, die gehuisvest zijn in de Sint-Michielskerk, vragen om een onderhoud met Dewael. Volgens **woordvoerder Pol Van Camp** kwam er ondanks dagelijkse navraag nog steeds geen antwoord. Het kabinet Dewael wijst erop dat de Dienst Vreemdelingenzaken de actie op de voet volgt en dat de directeur-generaal van de dienst vorige week nog een bezoek bracht aan de hongerstakers. (KrH)

Hongerstakers Begijnhofkerk weigeren tweede voorstel

Gepubliceerd op 27 juni 2008,

De hongerstakers die sinds 51 dagen actie voeren in de Begijnhofkerk, hebben vandaag het tweede voorstel van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verworpen. Het nieuwe voorstel van Directeur-generaal Freddy Roosemont, een verblijfsvergunning van zes maanden en een arbeidskaart B, vinden ze ontoereikend.

Unaniem verworpen

"De meeste hongerstakers zullen tijdens die zes maanden met moeite gerecupereerd zijn, laat staan dat ze een job kunnen zoeken. Bovendien stelt de arbeidskaart B hen enkel in staat te werken voor één bepaalde werkgever. Verliezen ze die werkgever, dan verliezen ze meteen ook hun verblijfsvergunning", zegt **Pol Van Camp**, woordvoerder van de hongerstakers. "Het voorstel werd dan ook unaniem verworpen. De stakers houden vast aan hun minimumeis: een normale verblijfsvergunning van één jaar en een arbeidskaart C waarmee ze overal mogen werken.

Geen opgave

De hongerstaking van de asielzoekers begon op 8 mei en gaat zaterdag zijn tweeënvijftigste dag in.

Ondanks hun kritieke toestand willen de stakers blijven doorgaan. "Zij hebben meer te verliezen in de illegaliteit en willen dus doorgaan met hun strijd voor regularisatie", aldus Van Camp. (belga/sd)

Honger naar een doodgewoon leven

Vandaag gaat hongerstaking in Begijnhofkerk al 56ste dag in

Gepubliceerd op 2 juli 2008,

Aanhoudend stilzwijgen doodt. Dat het langzaam gebeurt, maakt het alleen maar erger. Dat is de reden waarom Reza (48), een van de hongerstakers in de Brusselse Begijnhofkerk dit keer níét wil wijken. 'Waarom luistert niemand naar ons? Wij zijn niet gevaarlijk, wij willen gewoon kunnen werken.' Dan plots, zenuwachtig gefluister in de kerk. 'Madame Non is hier.'

Door Nathalie Carpentier / FOTO Filip Claus

Ibrahim, Guinee. Rachida, Marokko. Madou, Mali. De papieren met hun namen in de Begijnhofkerk zijn evengoed stille getuigen van hun aanhoudende strijd als de rijen matrassen eronder. Zelf spreken lukt sommigen vandaag nog amper. Het put hen uit na 55 dagen zonder eten. Ook alleen wandelen lukt velen niet meer. Wie buiten wil, schuifelt voorbij, ondersteund door een van de sympathisanten.

Niet veel later wordt een man in allerijl afgevoerd op een brancard. Om wat later terug te keren. Opgeven is geen optie. Reza (48) uit Iran kijkt er allerminst van op. Zo gaat het hier al dagen en nog is er niets veranderd. "Ik begrijp niet dat niemand naar ons luistert", klinkt het hoorbaar verzwakt. "Het enige wat ik al jaren wil is een doodgewoon leven, maar het enige wat ik doe is langzaam sterven."

Reza woont hier al acht jaar, vluchtte uit Iran. Weg van een land waar korte mouwen en lang haar verboden waren, waar hij in de cel belandde voor niets. Weg naar een land waar vrijheid en zekerheid lonkte. "Maar ook hier heb ik het niet gevonden." Hij grijpt naar zijn buik, vertrekt een pijnlijke grimas. "Voor intelligente mensen lijkt een hongerstaking een belachelijk idee. Welke zinnige mens begint daar nu aan?", zegt hij en tikt tegen zijn hoofd. Reza is net als de anderen de rede voorbij. "Ik heb geen honger meer naar voedsel, ik honger naar een gewoon leven."

Niet meer maar ook niet minder dan dat. In 2000 vroeg hij asiel aan, in 2004 werd het hem definitief geweigerd. Zijn beroep bij de Raad van State loopt nog. Hij krijgt steun van het OCMW, maar mag niet werken. "Als je iemand achter laat met lege handen, moet die zwart werken, zwart leven, zwart rijden. Dat is niet goed voor ons, maar ook niet voor België. Wij willen werken, waarom gaat dat dan niet?"

Het puntensysteem voor vluchtelingen dat minister Turtelboom wil, wat moeten ze daarmee? "Als je werkt, krijg je veertig punten. Maar zonder papieren mag ik niet werken. Wat ga ik dan doen?" Reza grijpt onder zijn matras. Een gouden kettinkje met twee minutieus uitgewerkte figuurtjes: een man met baard en een paard. Zijn werk, klinkt het even trots waarna hij het met een ruk opzijgoot. "Och, het stelt toch niets voor. Het kan niemand wat schelen."

Reza was bij de eersten die de kerk bezetten op 17 maart, vastberaden om aandacht te vragen voor hun zaak. Dat leven zonder papieren geen leven meer was. Maar niemand luisterde. "We hebben

een hongerstaking lang kunnen tegenhouden, maar na 55 dagen was er nog niets veranderd", zegt Daniël Alliet, priester van de kerk en sympathisant. "Toen ook nog het nieuws uitlekte dat de rondzendbrief met duidelijke criteria voor regularisatie er niet meteen kwam, werd iedereen wanhopiger."

Op 8 mei begonnen 120 mensen aan hun hongerstaking, onder hen ook vrouwen. En ze lijken vastberaden om tot het bittere einde voort te gaan. Een voorstel van Freddy Roosemont van de Dienst Vreemdelingenzaken voor een verblijfsvergunning van drie maanden werd geweigerd. Een voorstel van zes maanden ook. "Het regeerakkoord bood voor het eerst sinds lang een beetje hoop", schetst **sympathisant Pol Van Camp, zelf een van de hongerstakers**, hun vastberadenheid. "Maar schot in de zaak bleef uit door alle politieke beslommeringen. Mensen hier hebben daar geen boodschap aan. De ontgoocheligen stapelen zich op. Hoop is zo gekanteld naar pure wanhoop."

De meeste hongerstakers wonen hier al jaren. Vier jaar, sommigen zelfs veertien jaar. "Velen werken, in de horeca, in nightshops, doen klusjes. Het zijn arbeiders zonder papieren", zegt Mohammed uit Marokko, die al eerder hongerstakingen ondersteunde en nu zelf meedoet. "Maar van sans papiers zijn het clandestins geworden. De Open Vld schuift de verantwoordelijkheid door. Een datum voor de rondzendbrief kunnen ze niet geven. Het zijn altijd de anderen waar ze op wachten, maar intussen zitten wij gevangen in een vicieuze cirkel. Waar wachten ze op?"

Mohamed is al zestien kilo kwijt en denkt niet aan stoppen. Waar hij de kracht vandaan haalt? "Soms zie ik iemand die er nog slechter aan toe is dan ik. En die houdt ook vol. Daar haal ik moed uit."

Intussen houden sympathisanten en actievoerders stilaan hun hart vast. Vijfenvijftig dagen hongerstaking is lang, extreem lang. "Zolang we blijven praten, is het goed", zegt Guy Tordeur (ACV) die het woord voert voor de hongerstakers. "Maar de tijd dringt. Niemand wil dat hier een dode valt."

Dan plots, geroezemoes in de kerk. "Milquet is hier." Meteen draaien de hoofden zich in de richting van de onverwachte gast. Wie de kracht heeft, zet zich rechtop in zijn bed of schuifelt dichterbij. Als Joëlle Milquet, vicepremier en minister van Werk en van Gelijke Kansen (cdH) even later ook gevolgd door senator Sabine de Bethune en Nahima Lanjri (CD&V) de Begijnhofkerk binnenstapt, aarzelt Reza niet en grijpt haar aandacht. Waarom gebeurt er niets?

"Wij vinden ook dat er een oplossing moet komen", richt Milquet zich meteen naar hem. "Maar we moeten een akkoord hebben met de andere partijen. Dat is net ons probleem. Maar ook de premier is intussen al een beetje meer overtuigd dat er een oplossing moet komen."

Even later valt een vrouw bijna flauw als Milquet passeert. "Hun vastberadenheid is duidelijk", laat ze zich ontvallen, duidelijk onder de indruk. Later voegt Milquet er nog aan toe tegen de onderhandelaars dat ze zelf iemand van haar kabinet mee naar de besprekingen van die namiddag met de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) zal sturen. "We moeten vooruitgang boeken."

Vier uur later, telefoon van de Begijnhofkerk. "Freddy Roosemont (directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken, NC) heeft een witte kaart van negen maanden en een arbeidskaart C voorgesteld", zeg woordvoerder Guy Tordeur (ACV). Een substantiële vooruitgang, maar niet genoeg, oordeelt hij. "Nu gaan we verder onderhandelen tot een vergunning van een jaar. Dat is wat we al de hele tijd vragen. Morgenavond (vandaag, NC) wordt verder onderhandeld."

Recordaantal hongerstakers in België

In Leuven zijn gisteren 21 sans-papiers in hongerstaking gegaan. Het totale aantal hongerstakers in ons land komt daarmee op 170 te staan, een recordaantal sinds de regularisatieacties vorig jaar begonnen. 'De wanhoop slaat langzaam toe', zegt Leuvens **woordvoerder Pol Van Camp**.

Gepubliceerd op 10 juli 2006,

De Leuvense hongerstakers verblijven in het Sint-Michielscentrum naast de gelijknamige kerk in de Naamsestraat. Ze komen vooral uit Nepal, Tibet en Bhutan. De groep telt acht vrouwen en dertien mannen.

Woordvoerder van de actie Pol Van Camp wijst erop dat de actievoerders geen andere uitweg meer zien. "We hebben een hele reeks nationale acties gehad, vakbonden, actiegroepen en bekende Belgen hebben hun steun uitgesproken voor regularisatie, maar er gebeurt politiek niets. Dus kiezen deze mensen voor een hongerstaking. In de eerste plaats handelen ze voor hun eigen dossier, maar ze willen ook druk zetten op de stemming van woensdag in de kamer." Overmorgen wordt daar normaal gezien de herziene asielwet van minister van Binnenlandse Zaken Patrick Dewael (VLD) goedgekeurd.

UDEP, de unie van mensen zonder papieren, maakte woensdag nog bekend dat het aantal hongerstakers in ons land ondertussen al tot 150 is gestegen. Met de twintig Leuvense actievoerders erbij komt de teller op 170 te staan. "Sinds het begin van de acties in de Sint-Bonifaciuskerk waren er nog nooit zoveel hongerstakers", weet woordvoerder Ali Guissé, die benadrukt dat UDEP op geen enkele manier oproept tot hongerstaking.

Volgens Guissé is het niet de wanhoop maar net de hooggespannen verwachtingen die actievoerders naar een hongerstaking doen grijpen. "Sans-papiers voelen dat er vandaag veel meer aandacht is voor hun situatie, dat er meer mensen voor een regularisatie zijn. In de ogen van nogal wat actievoerders levert een hongerstaking nog altijd het meeste op." UDEP geeft de hoop op een grootscheepse regularisatie niet op. "Zelfs Sarkozy heeft vorige week onder druk van de straat besloten om duizenden gezinnen te regulariseren. Dat kan ook in België."

Terwijl het aantal hongerstakers groeit, lieten de Belgische bisschoppen vorige week weten dat kerken geen geschikte plaats zijn voor hongerstakingen. De extreem rechtse organisatie Voorpost kondigde zondag zelf twee kerbezettingen aan in de Antwerpse Onze-Lieve-Vrouwekathedraal en in de Gentse Sint-Livinuskerk. De organisatie wil daarmee protesteren tegen de overlast die de kerkbezettingen volgens haar veroorzaken. In een communiqué feliciteert Voorpost ook de Anderlechtse burgemeester Jacques Simonet (MR). Die liet vorige week een bezette kerk hardhandig ontruimen, tegen de wil van de lokale pastoor. (KrH)

Brusselse hongerstakers wijzen voorstel DVZ af

Gepubliceerd op 30 juni 2008,

De hongerstakers, die al 54 dagen actie voeren in de Brusselse Begijnhofkerk, hebben vandaag opnieuw het voorstel van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verworpen. De hongerstakers eisen, na een eerdere mislukte poging, opnieuw een onderhoud met Annemie Turtelboom, minister

van Migratie- en Asielbeleid.

Het korte onderhoud tussen een delegatie van de hongerstakers en Freddy Roosemont, directeur-generaal van de DVZ, vond vandaag rond 17 uur plaats in het Centrum voor Racisme en Gelijkheid van Kansen.

Unaniem geweigerd

Het voorstel van Roosemont, een verblijfsvergunning van zes maanden en een arbeidskaart B, was identiek aan dat van woensdag en werd ook deze keer unaniem geweigerd. De hongerstakers blijven bij hun minimumeis: een normale verblijfsvergunning van één jaar en een arbeidskaart C waarmee ze overal mogen werken.

Onderhoud Turtelboom

De stakers eisen daarom een onderhoud met Turtelboom omdat het naar eigen zeggen een politiek probleem is geworden. Eerdere pogingen om met de minister een gesprek te hebben, mislukten. "Het wordt tijd dat de politici inzien dat het menens is en dat de mensen tot het uiterste zullen gaan om een regularisatie te bekomen", aldus **Pol Van Camp, één van de woordvoerders en zelf ook hongerstaker.**

Gezien de kritische toestand van een aantal deelnemers wordt een antwoord van Turtelboom vrij snel verwacht. (belga/eb)

Hongerstaking

"Zolang er geen dode valt, verandert er niets"

29 dec 2014

Hongerstaking is geen doel maar een middel. Dat middel pakt nu niet meer. PVC.

La Voix des Sans-Papiers trekt vandaag naar de Dienst Vreemdelingenzaken. De organisatie hoopt zo de schrijnende situatie van de vijftig hongerstakers in Sint-Jans-Molenbeek te verbeteren. Dat er voor hen plots papieren zouden volgen, is onwaarschijnlijk.

Sinds 16 november bijten vijftig hongerstakers op hun tanden in een voormalig rusthuis in de Leopold II-laan. En dat tandenbijten wordt hoe langer hoe lastiger. Afgelopen week bleek hun toestand zorgwekkend: er werd bloed overgegeven en geplast. Verschillende mensen moesten naar de spoedgevallendienst overgebracht.

De berichten over de staking werden tot nog toe lauw ontvangen door de autoriteiten. Eén bezoek van Freddy Roosemont, de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken, vond plaats, net als één kort onderhoud met staatssecretaris voor Asiel en Migratie Theo Francken. Daarom wil La Voix des Sans-Papiers, die ijvert voor de regularisatie van de hongerstakers, samen met enkele andere organisaties extra druk zetten: vandaag voor de deur van Roosemont en woensdag bij aartsbisschop Léonard.

Hun slag thuishalen, zullen de hongerstakers wellicht niet. "We mogen geen illusies scheppen", vindt Daniel Alliët, de pastoor van de Begijnhofkerk in Brussel. Hij zet zich al jarenlang in voor mensen zonder papieren, volgde een tiental hongerstakingen nauw op en bezocht ook die in Sint-Jans-Molenbeek. "Ik heb die mensen van meet af aan gezegd: jullie zullen niets krijgen, behalve gezondheidsproblemen. Er is geen draagvlak meer. Zolang er geen dode valt, verandert er volgens mij niets."

Quote van Daniel Alliët, pastoor Begijnhofkerk Brussel .

Ik heb die mensen van meet af aan gezegd: jullie zullen niets krijgen, behalve gezondheidsproblemen. Er is geen draagvlak meer

Daniel Alliët, pastoor Begijnhofkerk Brussel

'Niet toegeven'

Dat zei de man ook twee jaar geleden al aan de Vrije Universiteit Brussel, waar toen 23 mensen zonder papieren 102 dagen lang niet aten om een verblijfsvergunning van een jaar en een werkvergunning te eisen. Deze hongerstaking kreeg veel aandacht, onder meer omdat Jamal Jaoudi er zijn mond uit protest dichtnaaide. Maar toenmalig staatssecretaris Maggie De Block bond niet in.

"Zomaar een hongerstaking beginnen, is een drukingsmiddel waaraan wij niet toegeven", zei ze. De hongerstakers stopten hun actie, De Block haalde naar eigen zeggen opgelucht adem.

"Ik geloof niet dat het resultaat van zulke acties vandaag anders zal zijn", zegt Alliët over Sint-Jans-Molenbeek. Hij linkt dat onder meer aan de grote regularisatiecampagne in 2009. "Veel mensen konden in de jaren daarvoor begrip opbrengen voor de extreem lange duur van asielprocedures en het feit dat sans-papiers daardoor in ons land aan het werk gingen en een gezin stichtten. Maar nu er een toegeving is gedaan en de wachtlijsten zijn teruggedrongen, is er volgens hen 'genoeg gegeven'. De crisis en de werkloosheid versterken dat idee."

Pol van Camp, gewezen voorzitter van de vzw Recht op Migratie, kan de priester daarin volgen.

"De situatie is helemaal anders dan een paar jaar geleden. Het politieke klimaat is veranderd, de publieke opinie ook, en dus ook het effect van hongerstakingen." De man die in de periode 2003-2009 vijf keer met illegalen mee hongerstaakte, en zo verschillende succes boekte, raadt het iedereen af. "De risico's zijn veel groter dan de garanties." Zelfs in de periode dat hongerstakingen wel nog iets opleverden, viel er geen lijn op te trekken. "Soms waren een paar weken staken goed voor een attest van drie maanden met uitstel van vertrek, andere keren voor een echte verblijfsvergunning."

Rita Vanobberghen, die als dokter de stakers in Brussel opvolgt, probeert zelf de gevolgen van hongerstakingen aan de VUB in kaart te brengen. "Het is de bedoeling dat ik kijk waar ze vijf jaar later staan. Vanzelfsprekend is het niet om deze mensen te bereiken. Maar uit de dertig interviews die ik tot nog toe heb gedaan, blijkt dat de helft nog steeds geen papieren heeft, of dat die weer zijn afgenomen." Ze wil zich niet uitspreken over de slaagkansen vandaag. "Je weet nooit hoe zo'n actie afloopt. Het kan zijn dat de stakers er de brui aan geven, als er niets lijkt te veranderen. Maar evengoed kan er een dode vallen."

"Eigenlijk is het het eerlijkst om te zeggen dat niemand weet wat het precies wanneer zal opleveren", aldus Van Camp. "Dat weten wij niet, de organisaties niet, de stakers niet. Het hangt van zo veel factoren af: van de persaandacht, van de duur van de actie, van de reikwijdte.

"Het neemt in elk geval niet weg dat we deze mensen, die handelen uit pure wanhoop, honderd procent moeten steunen. De vluchtelingenstromen kunnen alleen maar opgelost worden als een menswaardig bestaan mogelijk is in eigen land. Zolang dat niet het geval is moeten we de politici blijven vragen om een verblijfsvergunning voor hen.
